

a tettek felelősségét veti fel az „Akik még akarnak valamit, / viselik a legmélyebb csendeket” sorokkal.

Van valami bénító, általános tehetetlenség a világ dolgaival, a társadalommal szemben, mintha ez lenne Bödecs László kötetének alapállása. Mintha az ember, az egyén nem lenne hatással a világra, saját létezésére, az igazán fontos dolgokra – nem bír, képtelen, nem adatik meg számára. Ám ez nem mentesít, az emberi tettek követelme, a cselekvés belső készítése attól még érvényben van. Ez a feszültség, a kell és a van (vagyis a nincs), a kételyek, bizonytalanságok (vagyis a van-e) és a biztos, hétköznapi dolgok közti hiányok adják a művek felhajtóerejét, a dilemmákat – „Hogy teszünk még, szegény, / hogy remélünk, meggondolatlan” –, a hiányérzeteket, és termelik ki a hiány poétikáját. Az árvíz érkezése fenyeget (*Tájékoztató káresetről*), tán jogos büntetés lenne az emberiség számára, amennyiben az özönvízre is gondolunk. Az árvíz helye jó esetben nem más, mint az ártér, mely olyan „hiány”, olyan medence, gyűjtőterület, amely befogad, elvisel, eltűr nagy dolgokat is. De mi van, ha a víz kilép medréből, elsodor mindent, ami ember és emberi. Az árvíz még nem jött el, ám *ebből* a nézőpontból, a költő nézőpontjából, az árvíz helye is épp elég fenyegető.

